

Cu toții credeau că Diabolicii sunt neînfricați, dar în primii mei ani nu am cunoscut decât frica. Mă chinuia chiar și în dimineața în care familia Impyrean¹ m-a văzut în padoc.

Nu puteam vorbi, dar înțelegeam majoritatea cuvintelor pe care le auzeam. Stăpânul padocului își avertiza frenetic ajutoarele: Senatorul von Impyrean și soția lui, Matroana Impyrean, urmau să sosească în scurt timp. Îngrijitorii se plimbau în jurul țarcului meu, cercetându-mă din cap până-n picioare, căutând vreun defect.

I-am așteptat pe Senator și pe Matroană cu inima bubuindu-mi în piept, cu corpul încordat pentru luptă. Și apoi au sosit.

Cu toții, dresori și îngrijitori, au căzut în genunchi înaintea lor. Stăpânul padocului le-a atins plin de respect încheieturile degetelor de obrajii lui.

— Vizita dumneavoastră ne onorează.

M-a străbătut un fior de frică. Ce fel de creaturi erau acestea, dacă neînfricatul stăpân *al padocului* se pleca înaintea lor? Câmpul de forță strălucitor al țarcului meu nu-mi păruse niciodată mai restrictiv. M-am retras în spate cât de mult am putut. Senatorul von Impyrean și soția lui s-au apropiat și s-au uitat la mine de cealaltă parte a barierei invizibile.

¹ Joc de cuvinte, pornind de la „imp“ – drac împielițat (n. red.).

— După cum puteți vedea, le-a spus stăpânul padocului, Nemesis are aproximativ aceeași vârstă ca fiica dumneavoastră și a fost ajustată fizic potrivit specificațiilor dumneavoastră. Doar că va ajunge mai mare și mai puternică în anii ce vor urma.

— Ești sigur că fata asta e periculoasă? a întrebat Senatorul trăgându-și cuvintele. Arată ca un copil înspăimântat.

Cuvintele mi-au dat fiori.

Nu trebuia să fiu nicidecum *însământată*. Frica însemna șocuri, reducerea rațiilor, tortură. Nimeni nu trebuia să mă vadă vreodată speriată. Am ațintit asupra Senatorului o privire feroce.

Când mi-a surprins ochii, a părut uimit. A deschis gura să mai spună ceva, apoi a ezitat, mijind ochii, înainte să-și ia privirea de la mine.

— Poate că ai dreptate, a mormăit el. Se citește în ochi. Poți să vezi cruzimea. Draga mea, ești cu adevărat sigură că avem nevoie de chestia asta monstruoasă la noi în casă?

— Toate familiile importante au un Diabolic acum. Fiica noastră nu va fi singurul copil lipsit de apărare, a spus Matroana. Aș vrea să văd pe ce o să dăm banii, a continuat, întorcându-se spre stăpânul padocului.

— Desigur, a răspuns stăpânul și s-a întors să facă semn unui îngrijitor. Vreo prietenă apropiată...

— Nu, a spus Matroana cu o voce tăioasă. Trebuie să fim siguri. Am adus propriul nostru trio de condamnați. Va fi o încercare satisfăcătoare pentru creatură.

Stăpânul a zâmbit.

— Da, desigur, Grandisima von Impyrean. E bine să fiți prevăzătoare. Sunt atât de mulți crescători care nu respectă standardele... Nemesis nu o să vă dezamăgească.

Matroana a făcut un semn cu capul spre cineva pe care nu-l puteam vedea. Pericolul pe care îl prevăzusem s-a materializat: trei bărbați erau conduși spre țarcul meu.

M-am lipit din nou cu spatele de câmpul de forță, furtivitățile făcând să-mi tremure pielea de pe spate. Am simțit un nod de gheață în stomac. Știam ce urma să se întâmple. Nu erau primii bărbați care erau aduși să mă viziteze.

Ajutoarele stăpânului padocului au desfăcut lanțurile bărbaților și au dezactivat câmpul de forță pentru a-i băga în țarc, activându-l apoi la loc. Am început să respir cu dificultate. Nu voiam să o fac. Nu voiam.

— Ce-i asta? a întrebat unul dintre condamnați, uitându-se când la mine, când la publicul neașteptat.

— Nu e evident?

Matroana și-a trecut brațul pe după al Senatorului. A aruncat o privire satisfăcută spre soțul ei, după care s-a adresat condamnaților cu un ton pe cât se poate de plăcut:

— Faptele voastre violente v-au adus aici, dar aveți ocazia să vă răscumpărați greșelile. Omorâți acest copil, și soțul meu vă va oferi iertarea.

Bărbații au făcut ochii mari spre Senator, care a fluturat din mână lipsit de interes.

— Este întocmai cum spune soția mea!

— Dacă nu o veți face, a continuat Matroana zâmbind, veți fi executați toți trei. Acum omorâți copilul.

Condamnații m-au cântărit din ochi și după o clipă cel mai voinic dintre ei a rânjit strâmb.

— E doar o fetiță. Mă ocup singur de ea. Vino încoace, fetiço.

A pășit spre mine.

— Vreți ceva sângeros sau doar să-i rup gâtul?

— E alegerea ta, a spus Matroana.

Încrederea bărbatului le-a dat curaj celorlalți, făcându-le chipurile să strălucească datorită speranței libertății. Inima mi se zbătea în piept. Nu aveam cum să-i avertizez să se îndepărteze de mine. Chiar dacă aş fi făcut-o, nu m-ar fi ascultat. Căpetenia lor spusese că eram doar o fetiță – așa că asta vedeau acum. Asta a fost greșeala lor fatală.

Bărbatul mai voinic s-a aplecat să mă înșface neglijent, apropiind atât de tare brațul de mine, încât i-am putut simți duhoarea.

Mirosul a declanșat ceva în mine. A fost la fel ca de fiecare dată până atunci: frica a dispărut. Groaza s-a dizolvat într-o explozie de furie.

Dinții mi s-au încheștat în brațul lui. Sângele a țâșnit, fierbinte și arămiu. Bărbatul a scos un țipăt și a încercat să se tragă înapoi – prea târziu. L-am prins de încheietură și m-am năpustit înainte, răsucindu-i brațul. Ligamentele i s-au rupt. L-am lovit în spatele genunchiului ca să-l dobor la pământ. Am sărit peste el și-am aterizat cu un pocnet al cizmelor pe ceafa lui. I-am crăpat țeasta.

Mai era un bărbat, de asemenea prea îndrăzneț, care se apropiase prea mult și abia acum își dădea seama de greșeala pe care o făcuse. A urlat îngrozit, dar nu a reușit să fugă. Am fost prea rapidă. L-am pocnit cu palma în cartilajul nasului, înfundându-i-l direct în creier.

Am pășit peste cele două cadavre spre al treilea bărbat – cel care avusese minte cât să se teamă de mine. A țipat și s-a retras împleticindu-se spre câmpul de forță, ghemuindu-se cum făcusem eu mai devreme, când încă nu eram furioasă. A ridicat mâinile tremurânde. Trupul i se zguduia din pricina suspinelor.

— Te rog, nu! Te rog, nu-mi face rău, te rog, nu!

Cuvintele lui m-au făcut să ezit.

Viața mea, toată viața mea, făcusem doar asta, parasesem atacurile agresorilor, omorâsem ca să țin moartea la distanță, omorâsem ca să nu fiu omorâtă. Dar numai o singură dată înainte îmi mai implorase mila glasul cuiva. Nu știusese ce să fac atunci. Acum, când stăteam în picioare lângă bărbatul ghemuit, aceeași confuzie se strecura în mine, pironindu-mă în loc. Cum trebuia să acționez în continuare?

— Nemesis!

Deodată, Matroana era chiar în fața mea, ne despărțea doar câmpul de forță.

— Mă poate înțelege dacă îi vorbesc? l-a întrebat ea pe stăpânul padocului.

— Au o componentă umană suficientă cât să descifreze limbajul, a spus stăpânul, dar nu o să învețe să răspundă până când mașinăriile mai lucrează asupra creierului ei.

Matroana a încuviințat din cap și s-a întors spre mine.

— M-ai impresionat, Nemesis. Te întreb acum: Vrei să pleci de aici? Vrei să ai un lucru de preț numai al tău, pe care să-l iubești și să-l protejezi, și o casă mai confortabilă decât ai putea visa?

Dragoste? Confort? Erau niște cuvinte ciudate. Nu le cunoșteam înțelesul, dar tonul ei era convingător, plin de promisiuni. Îmi străbătea mintea ca o melodie, amuțind jelaniile bărbatului îngrozit. N-am putut să îmi feresc privirea de ochii pătrunzători ai Matroanei.

— Dacă vrei să fii ceva mai mult decât un animal în țarcul ăsta umed, a spus ea, atunci dovedește-te vrednică să slujești familia Impyrean. Arată că poți să te supui atunci când contează. Omoară-l pe acest bărbat.

Dragoste. Confort. Nu știam ce erau, dar le voiam. Urma să le am. M-am apropiat și i-am frânt gâtul bărbatului.

Când cel de-al treilea cadavru a căzut pe podea la picioarele mele, Matroana a zâmbit.

Mai târziu, îngrijitorii m-au dus la laborator, unde aștepta o fată. Pentru siguranța ei, eu eram legată, aveam mâinile și picioarele prinse în cătușe groase înconjurată de un inel incandescent de electricitate. Nu mă puteam abține să nu mă holbez la acea creatură ciudată, scundă, care tremura, cu păr brunet și piele închisă la culoare și un nas care nu fusese rupt niciodată.

Știam ce era creatura aceea. Era o fată *adevărată*.

Știam, pentru că omorâsem una înainte.

S-a apropiat cu un pas prea mult de mine și am mârâit la ea. A tresărit și s-a tras înapoi.

— Mă urăște, a zis ea, cu buza de jos tremurând.

— Nemesis nu te urăște, a asigurat-o doctorul în timp ce îmi verifica încă o dată cătușele. Așa se comportă Diabolicii în acest stadiu al dezvoltării. Arată la fel ca noi, dar nu sunt cu adevărat ființe umane ca tine și ca mine. Sunt prădători. Nu pot simți empatie sau bunătate. Pur și simplu nu au capacitatea pentru așa ceva. De aceea, când sunt suficient de mari, trebuie să-i civilizăm. Vino mai aproape, Sidonia.

Bărbatul i-a făcut semn cu degetul să se apropie. Sidonia l-a urmat la un monitor de calculator din apropiere.

— Vezi asta? a întrebat el.

Vedeam și eu imaginea, dar nu mi se părea interesantă. Am despicat destule cranii cât să pot recunoaște un creier uman.

— Asta se cheamă cortex frontal.

A rămas tăcut pentru o clipă și i-a aruncat fetei o privire cu un licăr de teamă.

— Nu am cercetat eu însumi, desigur, dar în activitatea mea înveți pur și simplu lucruri urmărind mașinăriile.

Sidonia s-a încruntat, ca și cum vorbele lui o nedumeriseră.

Tulburat, el a continuat vorbind repede:

— Din câte înțeleg eu, mașinăriile vor mări această parte a creierului ei. O vor face mult mai mare. O vor face pe Nemesis mai deșteaptă. Va învăța să vorbească și să raționeze. Mașinăriile vor începe, de asemenea, procedeul de realizare a atașamentului emoțional.

— Și apoi o să mă placă?

— După ziua de azi, va fi cea mai bună prietenă a ta.

— Nu o să mai fie așa de furioasă?

Vocea Sidoniei părea pierită.

— Agresiunea face parte din felul cum sunt proiectați Diabolicii. Dar Nemesis nu o va direcționa spre tine. Din tot universul, tu vei fi singura persoană pe care o va iubi vreodată. Pe de altă parte, oricine ar încerca să-ți facă vreun rău – ar trebui să aibă grijă.

Sidonia a zâmbit cu timiditate.

— Și acum, scumpo, vreau să te duci să stai undeva unde să te poată vedea. Contactul vizual e critic în acest punct al procesului de conectare emoțională.

Doctorul a așezat-o pe Sidonia în fața mea, având grijă să fie suficient de departe cât să nu o pot atinge. S-a ferit de gura mea, care ar fi putut să-l muște, și mi-a aplicat pe cap conductorii stimulatori. După o clipă au început să bâzâie și să murmure.

Am simțit o gâdilătură prin creier și am început să văd stele înaintea ochilor.

Ura mea, nevoia de a zdrobi și a sfâșia și a distruge au început să se estompeze. Au început să dispară.

Încă o undă de curent, apoi încă una.

M-am uitat fix la fetița aflată în fața mea și am simțit ceva ce nu mai simțisem până atunci, o senzație nemai-întâlnită.

Un muget continuu în craniu, schimbându-mă, înlocuindu-mă.

Voiam să o ajut pe această fată, voiam să o apăr.

Mugetul a continuat și a tot continuat, iar apoi a pierit ca și cum nimic altceva nu ar fi existat în tot universul în afară de *ea*.

Timp de câteva ore, în timp ce creierul meu era modificat, doctorul a făcut teste. A lăsat-o pe Sidonia să vină mai aproape de mine, și apoi și mai aproape. Se uita la mine în timp ce eu mă uitam la Sidonia.

În cele din urmă, a sosit clipa.

Doctorul s-a retras ceva mai departe, lăsând-o pe Sidonia singură în fața mea. Ea s-a ridicat în picioare, tremurând toată. Doctorul a ațintit o armă electrică asupra mea, ca măsură de precauție, și apoi mi-a deschis cătușele.

M-am îndreptat în scaun și m-am eliberat din cătușe. Fetița a respirat adânc, clavicula ieșindu-i în evidență mai jos de gâtul slăbănog. L-aș fi putut frânge atât de ușor. Știam asta. Și totuși, deși o puteam răni, deși fusesem eliberată asupra ei la fel ca asupra celorlalți pe care-i măcelărisem, simplul gând de a răni această făptură delicată mă cutremura.

Am făcut un pas în față pentru a vedea mai bine această fată, această ființă de o valoare inestimabilă, a cărei supra-viețuire însemna acum mai mult pentru mine decât propria-mi viață.

Cât de mică era. M-am minunat de sentimentul care lua amploare înăuntrul meu, strălucindu-mi în piept ca un tăciune fierbinte. Această nemaipomenită strălucire era cauzată de ea.

Când i-am atins pielea fină a obrazului, Sidonia a tresărit. I-am privit cu atenție părul negru, atât de diferit de

părul meu deschis la culoare, o nuanță de blond-alburiu. M-am aplecat să-i cercetez irișii ochilor mari. Adâncurile lor erau stăpânite de frică, și voiam ca frica aceea să dispară. Ea tot mai tremura, așa că mi-am pus palma pe brațul ei fragil și-am rămas nemișcată, sperând ca neclințirea mea să o calmeze.

Sidonia s-a oprit din tremurat. Teama s-a dizolvat. Colțurile buzelor i s-au ridicat în sus.

Am imitat gestul, forțându-mi buzele să se curbeze. Mi se părea nefiresc și ciudat, dar am făcut-o pentru *ea*. A fost pentru prima dată în viața mea când m-am purtat într-un fel anume pentru altcineva, în afară de mine.

— Bună, Nemesis, a șoptit Sidonia și apoi a înghițit cu greutate. Numele meu este Sidonia.

I-a apărut o cută între sprâncene și apoi și-a apăsat pieptul cu palma.

— Si-do-ni-a.

Am imitat-o, bătându-mă și eu peste piept.

— Sidonia.

Sidonia a râs.

— Nu.

Mi-a luat mâna și a pus-o pe pieptul ei. Îi simțeam bătăile nebunești ale inimii.

— Eu sunt Sidonia. Dar poți să-mi spui Donia.

— Donia, am repetat, atingându-i clavicula, înțelegând ce-mi spunea.

Donia a dat la iveală un zâmbet care m-a făcut să mă simt... calmă, mulțumită, mândră.

— Ai avut dreptate! Nu mă urăște! a spus uitându-se spre ușă.

Medicul a încuviințat din cap.

— E conectată cu tine acum. Va trăi și va respira pentru tine toată viața ta.

— Și mie îmi place de ea, a spus Donia, zâmbindu-mi.
Cred că ne vom împrieteni.

Doctorul a râs încetișor.

— Prietene, da. Ți promit, Nemesis va fi cea mai bună prietenă a ta. Te va iubi până la sfârșitul vieții tale.

Și în sfârșit, aveam un nume pentru acest sentiment, această senzație stranie – dar minunată, dinăuntru meu – era ceea ce îmi promisese Matroana Impyrean.

Aceasta era *iubirea*.